

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **T. T. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2020, č. j. MV-52315-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2020, č. j. MV-52315-4/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 2. 2020, č. j. OAM-7283-33/DP-2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) větou druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil čtyřmi žalobními body.
3. V prvním okruhu žalobních bodů žalobce uvedl, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, pokud dospěly k závěru o výkonu závislé práce žalobcem v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, který opřely o jediný výsledek žalobce dne 7. 8. 2019 a protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj čj. 20211/6.71/17-8 ze dne 6. 8. 2018 (dále jen „*protokol OIP*“) v továrně Kermi s. r. o. ve Stříbře dne 14. 11. 2017 a 18. 6. 2018. Takový závěr je totiž v rozporu se zjištěním, že žalobce využíval prostor Kermi s. r. o. ve Stříbře teprve v rámci spolupráce s HYSOP Management s. r. o. (dále jen „*HYSOP*“) započaté v roce 2019 a že v roce 2017 žalobce spolupracoval s Havrill & Security s. r. o. (dále jen „*Havrill*“) v továrně v Domažlicích. Žalobce zdůraznil, že protokol OIP nepochází z období, kdy měl žalobce podle žalované vykonávat závislou práci u firmy HYSOP, a jeho použití pro důkazní účely je nepřípustné, protože se nevztahuje k předmětu řízení. Pokud jde o výsledek žalobce, ten byl tlumočen z vietnamštiny, proběhl bez přítomnosti právního zástupce a žalobci byly kladeny sugestivní otázky navádějící k používání terminologie zákoníku práce, kdy žalobce nedisponuje velkou znalostí českého právního systému ani českého jazyka. Správní orgány pochybily, pokud nevyzvaly žalobce k prokázání plnění povoleného účelu pobytu nebo jinak nedoplňily dokazování ze své iniciativy. I když šlo o řízení o žádosti žalobce, byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností podle § 3 správního řádu. Žalobce poukázal též na to, že byla porušena zásada legitimního očekávání, protože vzhledem k rozhodnutí žalované čj. MV-76243-6/SO-2016 ze dne 29. 6. 2016 očekával, že bude vyzván správním orgánem k prokázání plnění účelu pobytu a nebude vycházeno jen z jeho výsledku. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 A 18/2014-80 ze dne 28. 11. 2014, a uvedl, že jeho výsledek bez důvodných pochybností neprokazuje naplnění znaků závislé práce, resp. výkon závislé práce žalobcem. Žalobce doplnil, že skutkový závěr správních orgánů o závislé práci žalobce je navíc nesprávný, protože žalobce podnikal jako svářeč samostatně a na vlastní odpovědnost. Žalobce na počátku dne dohodl s objednatelem množství subdodávky a podle toho fakturoval, na konci den dílo objednatel zkontroloval a převzal, nevystupoval jako podřízený objednatele ani podle jeho pokynů. Žalobci nebyla určována docházka, žalobce docházel do dílny pravidelně v 6 hodin z vlastní iniciativy, o své nepřítomnosti předem informoval objednatele jen v zájmu zachování dobrých vztahů, faktury připravoval objednatel při zohlednění fakturace koncovému zákazníkovi. Pronájem prostor a nástrojů je legitimním nástrojem spolupráce, kdy žalobce potřebuje dílnu a nákladné nářadí kdy méně nákladné pomůcky žalobce vlastnil. Čtecí karta nesloužila primárně k evidenci docházky, ale jako prostředek k pohybu po areálu.

4. V druhém okruhu žalobních bodů žalobce uvedl, že správní orgány nebyly oprávněny učinit si samy úsudek o závislém charakteru práce vykonávané žalobcem, protože toto podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu přísluší kontrolním orgánům činným na úseku zaměstnanosti.
5. V třetím okruhu žalobních bodů žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože správní orgány bez dalšího podřadily závislou práci žalobce pod jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, aniž posoudily její intenzitu a závažnost. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 95/2019-36 ze dne 25. 4. 2019, rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 48 A 45/2015-42 ze dne 1. 2. 2017 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 50 A 69/2019-44 ze dne 26. 3. 2020 a zdůraznil, že pobývá na území již 12 let a nelegální práci měl vykonávat jen v období 16. 4. 2017 do 30. 6. 2019. Doba výkonu nelegální práce nebyla správními orgány vzata v potaz.
6. Ve čtvrtém okruhu žalobních bodů žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí řádně nevypořádalo přiměřenost reálných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy správní orgány vadně vycházely jen z domněnek a nikoli z dokazování. Domněnky vycházejí z toho, že pokud někteří rodinní příslušníci žalobce žijí v zemi původu a žalobce žije na území od roku 2008, jeho vazby v zemi původu nemohly být zpretrhány. Žalobce zdůraznil, že jeho vazby ve vlasti dlouhým odloučením velmi utrpěly. Žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019 marně navrhl svůj výsledek, čímž vznikl nedostatek skutkových zjištění ve vztahu k dopadům rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 6/2016-81 ze dne 28. 3. 2017 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 81/2016-33 ze dne 25. 5. 2016. Žalobce měl napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy správní orgány vzaly do úvahy jen délku pobytu žalobce na území, aniž přihlédly k dvanáctileté ekonomické integraci žalobce na území, kdy podnikáním zajišťuje prostředky pro sebe i svou rodinu ve vlasti, a sociálním vazbám žalobce na území. Na území žije bratr žalobce s povolením k trvalému pobytu, s nímž má žalobce blízký vztah.
7. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.
9. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání soudu žalobce výslovně uvedl, že vzhledem k judikatuře správních soudů nadále netrvá na druhém okruhu žalobních bodů. Dále žalobce zdůraznil, že po svém výsledku nebyl pasivní a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí zpochybnil skutkový závěr o své závislé práci a navrhl k důkazu svůj výsledek.
11. Žalovaná při jednání soudu odkázala na rozsudky zdejšího soudu čj. 30 A 8/2019-62 ze dne 10. 6. 2020, čj. 30 A 183/2018-56 ze dne 12. 2. 2020 a čj. 57 A 106/2019-48 ze dne

19. 11. 2019.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.
14. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí: Dne 11. 4. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle ust. § 44a zákona o pobytu cizinců. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území za účelem podnikání od 16. 4. 2017 do 15. 4. 2019. Správní orgán prvního stupně vyzval dne 4. 5. 2019 žalobce, aby prokázal, že fakticky provozoval živnost a podnikal od 16. 4. 2017 do doručení výzvy. Na základě této výzvy žalobce předložil smlouvy o dílo, nájemní smlouvy, faktury a daňová přiznání. Správní orgán prvního stupně pak dne 7. 8. 2019 za přítomnosti dvou úředních osob a tlumočníka vyslechl, kdy žalobce vypověděl, že v ČR, kde žije bratr s povolením k trvalému pobytu s manželkou a dvěma dětmi, pobývá od roku 2008, nemá zdravotní obtíže a ve vlasti žije manželka, dvě děti, rodiče a sestra žalobce. Žalobce popsal, že nejméně od dubna 2017 do konce roku 2018 pracoval jen pro firmu Havrill a od počátku roku 2019 do konce června 2019 pro firmu HYSOP Management s. r. o., kdy práce probíhala tak, že po počátečním zaučení koordinátorem žalobce pracoval od 6 hodin ve dvanáctihodinové směně, počátek práce, délku a čas přestávky a délku pracovní doby určoval žalobci koordinátor stejně jako pracovní soboty, nepřítomnost v práci musel žalobce předem hlásit koordinátorovi, jeho docházku zaznamenávala karta, po příchodu do práce mu koordinátor určil kde a co má žalobce svářet, výsledky práce mu kontrolovali a vadné kusy mu byly strženy z platu, faktury mu vystavovaly firmy Havrill a HYSOP podle počtu zhotovených kusů, pracovní pomůcky mu poskytly firmy Havrill a HYSOP a žalobce jim za pronájem včetně pracovního místa platil nájem. Správní orgán prvního stupně dále zajistil protokol OIP.
15. V žalobě žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Této výtce soud nepřisvědčil, protože z prvoinstančního rozhodnutí i napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak a proč správní orgány rozhodly, ve svých rozhodnutích řádně odůvodnily své závěry, uvedly, jaké skutečnosti vzaly v úvahu a jak je právně posoudily. Rozhodnutí jsou srozumitelná a jejich odůvodnění nejsou nelogická. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s důvody a závěry napadeného rozhodnutí, nesvědčí pro jeho nepřezkoumatelnost. Tím je umožněn přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek.
16. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze vyhovět, jestliže je zjištěna jiná

závažná překážka pobytu cizince na území.

17. Soud dále vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i potvrzujícího napadeného rozhodnutí.
18. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
19. První okruh žalobních námitek není důvodný.
20. Námitka, že správní orgány nesprávně opřely závěr o výkonu závislé práce žalobcem v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání o protokol OIP, není opodstatněná: Správní orgány z protokolu OIP o závislé práci žalobce žádné zjištění neučinily. Toto jasně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaná v druhém odstavci na str. 13 výslovně uvedla, že správní orgány při hodnocení činnosti žalobce protokol OIP nezohlednily. Žalobní argumentace, proč neměl být protokol OIP sloužit pro závěr o závislé práci žalobce, se proto mívá důvody napadeného rozhodnutí.
21. Námitka, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, pokud dospěly k závěru o výkonu závislé práce z jediného výsledku žalobce, není důvodná.
22. Předně je nezbytné uvést, že žalobci byla v průběhu správního řízení poskytnuta dostatečná možnost k uplatnění jeho práv. Žalobce mohl v průběhu správního řízení přednést svoji skutkovou verzi reality, konkurující skutkovým zjištěním správních orgánů, a tuto i prokázat. Pokud tak neučinil, není možné klást tuto skutečnost k tíži správních orgánů. Zvláště pak za situace, kdy správní orgány vycházely ze skutečností, které žalobce sám uvedl.
23. Žalobce byl výzvou prvoinstančního orgánu ze dne 26. 4. 2019 vyzván k prokázání skutečného provozování živnosti nebo jiného podnikatelské činnosti v době od 16. 4. 2017 do doručení výzvy. Žalobce byl současně poučen o tom, že pokud ve stanovené lhůtě doklady nepředloží, může být jeho žádost zamítnuta.
24. Žalobce v reakci na tuto výzvu předložil smlouvy o dílo, nájemní smlouvy, faktury a daňové přiznání. Jelikož podle ustanovení § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců může správní orgán za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení, předvolal správní orgán prvního stupně žalobce k výsledku, kdy skutečné provozování živnosti žalobcem předloženými listinami prokázáno nebylo. Žalobce při výsledku vypověděl tak, jak je popsáno v bodě 14 odůvodnění tohoto rozsudku. Na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí žalovaná podstatný obsah výpovědi žalobce doslovně uvedla: „ V současné době máte povolený dlouhodobý pobyt s platností od 16.04.2017 do 15.04.2019. Mohl byste Vaši činnost od dubna 2017 do současné doby konkrétně popsat, jakou konkrétní činnost na území ČR od dubna 2017 až dosud vykonáváte, z jaké činnosti od dubna 2017 dosud máte příjem? “ odpověděl: „ Ve své profesi pracuji jako svářeč od roku 2013, dělal jsem si v ČR kurz svářeče, ale průkaz jsem ztratil. Pracoval jsem pro firmu Havril. Dělal jsem v Domažlicích, můj šéf byl Vietnamec. Pracoval jsem v továrně, ta měla sídlo v Domažlicích na adrese Masarykova 549, byla to továrna firmy GTL - Transport und Lagersysteme s.r.o. (dále jen „GTL“). Předkládám vizitku této společnosti.

V Domažlicích v této továrně jsem pracoval asi od roku 2013 nebo 2014 asi do konce roku 2018. Asi od roku 2019 jsem začal pracovat pro firmu Hysop v továrně firmy Kermi s.r.o. (dále jen „Kermi“) ve Stríbrě. Do konce června 2019 jsem tam pracoval ve Stríbrě, také jako svářeč, od července 2019 nemám teď příjem. Měl jsem přetrvávající zdravotní potíže po operaci břicha, ale teď je to už lepší a hledám si další práci. Rád bych dál pracoval pro Hysop. “ V průběhu výslechu účastník řízení doložil vizitku společnosti GTL a dále lékařskou zprávu ze dne 18. 2. 2019, ze které vyplývá, že byl z důvodu perforace žaludečního vředu v době od 10. 2. 2019 do 18. 2. 2019 hospitalizován ve Stodské nemocnici, a.s., a poté byl propuštěn do domácí péče. Dále doložil doklad o návštěvě ordinace v této nemocnici ze dne 21. 9. 2019. Na otázky: „Jak probíhal Váš běžný pracovní den v továrně firmy GTL a Kermi? Kdo Vám určoval, jakou činnost budete ten den v továrně vykonávat? Kdo Vám zadával a kontroloval Vaši práci? Jak to probíhalo, když jste vyrobil zmetek nebo jste nesplnil denní plán?“ účastník řízení uvedl: „Začínal jsem pracovat v 6 hodin ráno a měl jsem většinou 12hodinovou směnu. V kolik mám přijít do práce, jak dlouho budu v práci, mi určil můj koordinátor, byl to Vietnamec ze společnosti Havrill nebo Hysop. Přišel jsem ráno do práce, a koordinátoři z Havrill a Hysop mi oznámili, kde a co budu v továrně svářet. Dostal jsem seznam, kolik toho musím za den vyrobit. Na pracovištích jsem měl uzavřený box, kde jsem svářel. Když jsem svářel a práci dokončil, přišel někdo z továrny GTL nebo Kermi a zkontroloval práci a dal potom vědět někomu z Havrill a Hysop. V Domažlicích v GTL jsem

svářel palety pro auta a v Kermi ve Stríbrě to byly radiátory. Práci mi určili Vietnamci z Havrill a Hysop. Když jsem udělal něco špatně při sváření, musel jsem to opravit, předělat a také mi bylo něco odečteno z platu od Havrill nebo Hysop. “ Na otázky: „Byl jste placen za kus nebo jste měl hodinou odměnu? Jak probíhal Váš pracovní den, jako to bylo s určením toho, co musíte za den vyrobit? Kolik Kč jste vydělal za jeden kus? Kolik Kč jste si v průměru za měsíc vydělal? Kdo zaznamenával, kolik toho uděláte, kdo na Vás dohlížel nebo kontroloval Vaši práci? Kdo Vám ukázal, co a jak máte ve výše uvedených továrnách GTL a Kermi dělat?“ účastník řízení odpověděl: „ V Domažlicích (GTL) a ve Stríbrě (Kermi) jsem byl placen podle kusu. Na konci měsíce mi společnost Havrill a Hysop vystavila fakturu, kolik

jsem toho udělal a kolik Kč si vydělal. Na začátku směny jsem dostal seznam od firmy GTL a Kermi, kolik toho musím za den vyrobit. Na konci směny člověk z firmy GTL a Kermi zkontroloval, kolik jsem toho opravdu udělal, seznam vyrobených výrobků potom byl předán

lidem z Havrill a Hysop. Když jsem nesplnil plán, strhávala mi to firmy Havrill a Hysop na konci měsíce z výplaty, ale to se mi moc často nestávalo. Kolik dostanu Kč za vyrobený jednotlivý kus, jsem se dozvěděl od firmy Havrill nebo Hysop. Vydělal jsem si v průměru 60tis. Kč měsíčně, když jsem byl zdravý. Při nástupu do GTL a Kermi jsem byl zaučen koordinátorem z Havrill a Hysop. Dále jsem byl pokaždé zaučován těmito koordinátory, když

jsem v továrnách GTL a Kermi měl vykonávat jiný druh práce, zaučování koordinátory trvalo

asi tak hodinu. “ Na otázky: „Jaká byla Vaše pracovní doba, kdo Vám pracovní dobu stanovil

v továrně společnosti GTL s.r.o. a Kermi s.r.o. Pracoval jste tam na směny, pokud ano, kdo určil, na jakou směnu půjdete? Pracoval jste i o víkendy, pokud ano, kdo Vám určil, že máte jít do práce?“ účastník řízení uvedl: „Moje pracovní doba byla od 6 ráno do 6 večera. Pracovní domu mi byla určena od člověka z firmy Havrill nebo Hysop. Někdy jsem

pracoval

i v sobotu, ale záleželo na množství zakázek. To, že mám jít v sobotu do práce, mi bylo řečeno

člověkem z Havrill nebo Hysop. “ Na otázky: „Jak je to s Vaší dovolenou, musíte nahlásit, že si chcete vzít v práci volno, pokud ano, komu? S jakým předstihem musíte hlásit, že si berete v práci volno?“ účastník řízení odpověděl: „Když jsem potřeboval v práci volno, musel jsem to oznámit koordinátorovi z firmy Havrill nebo Hysop, stačilo jim to oznámit den předem po

telefonu. “ Na otázky: Jakým způsobem byla zaznamenávána Vaše docházka při příchodu na pracoviště továrny GTL s.r.o. v Domažlicích a Kermi s.r.o. ve Stríbrě, scannerem nebo jste se někde na vrátnici zapisoval? “ účastník řízení uvedl: „Dostal jsem průkazku a při vstupu přes vrátnici továren jsem dal průkazku na čtečku, abych mohl vstoupit, a pohybovat se po areálu

továren. “ Na otázky: „Máte na pracovišti GTL s.r.o. a Kermi s.r.o. stanoven čas přestávky, kdo Vám ho stanovil, jak dlouhé jsou přestávky? “ účastník řízení odpověděl: „Přestávka byla hodinu od 10:30 do 11:30, čas na přestávku mi byl oznámen od člověka z Havrill nebo Hysop

a dále jsem se to dozvěděl od mistra. Čas přestávky byl dán. “ Na otázky: „Kdo Vás v této továrně zaškolil v oblasti bezpečnosti práce, podepisoval jste nějaký dokument ohledně tohoto

proškolení, kdo Vám jej předložil?“ účastník řízení uvedl: „Proškolení probíhalo tak, že školení vedl člověk z GTL nebo Kermi, a bylo předkládáno člověkem do vietnamštiny, ten člověk byl buď z Havrill nebo Hysop. Nemusel jsem za školení platit. Nemusel jsem podepsat žádný dokument. “ Na otázky: „Kdo Vám nařídil nosit pracovní pomůcky, jaké jste používal?

Platil jste něco za zapůjčení výše uvedených pracovních pomůcek? Co jste potřeboval ke své práci za pomůcky a materiál, pracovní pomůcky jste dostával nebo byly Vaše, kdo vlastnil materiál, se kterým jste pracoval v továrně společnosti GTL a Kermi?“ účastník řízení odpověděl: „Používal jsem svářečku, brusku, svářecí kuklu, rukavice, kožený plášť, kožený boty a pomocný jeřáb. Tyto věci patřily fabrikám, a já jsem za ně platil pronájem firmám Havrill a Hysop. Já jsem platil za pronájem místa v továrně firmám Havrill a Hysop a součástí pronájmu bylo využívání výše uvedených věcí. Používat tyto pomůcky mi bylo nařízeno od Havrill nebo Hysop. Materiál, se kterým jsem pracoval, jsem nevlastnil, pracovní

pomůcky jsem měl v pronájmu. V mém vlastnictví byl pouze pracovní oděv, helma a ochranné

sklo ve svářecím štítu. “ Na otázky: „ Co bylo obsahem Vašich faktur? Kdo Vám fakturu vystavoval? Na Vašem platebním výměru za rok 2018 jsou příjmy z činnosti pro firmu Havrill

nebo i z jiné činnosti, pokud ano, z jaké činnosti, popište ji? Jakým způsobem Vám byla odměna za práci vyplácena, v hotovosti nebo převodem na účet?“ účastník řízení uvedl: „Obsahem faktur bylo, kolik jsem za měsíc udělal a kolik jsem si vydělal. Faktury mi vystavovala spol. Havrill nebo Hysop, já jsem faktury potom jen na konci měsíce podepsal. Za rok 2018 jsem měl příjmy pouze z Domažlic, od spol. Havrill. Výplata mi chodila každý měsíc na účet, a když jsem chtěl zálohu, dostal jsem zálohu v hotovosti od Havrill nebo Hysop. “ Na otázky: „Měl jste někdy zájem se stát kmenovým zaměstnancem společnosti GTL nebo Kermi? Nebo Vám vyhovuje pracovat pod zprostředkovatelskými společnostmi jako jsou

Havrill a Hysop?“ účastník řízení odpověděl: „Nemohl bych se stát zaměstnancem Kermi nebo GTL, leda, že bych měl povolený trvalý pobyt. Současný stav mi vyhovuje, rád bych dál pracoval pod firmou Hysop.“

25. Soud předesílá, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, zdůraznil, že „[...]Je podstatné, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výsledku popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen.“ Dále v rozsudku čj. 1 Azs 399/2020-31 ze dne 3. 12. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že „Jak soud uvedl již ve svých rozsudcích ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018-46, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25, výsledek účastníka řízení je podle §169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. Řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti. Podle § 51 odst. 3 s. ř. platí, že je-li v souladu s požadavky § 3 s. ř. zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi stěžovatelky, jsou dostatečné pro zamítnutí žádosti, a tento postup potvrdila i žalovaná a krajský soud. Kasační soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Ostatně stěžovatelce nic nebránilo, aby po seznámení se s podklady rozhodnutí sama důkazy podporující to, že fakticky vykonávala funkci jednatelky, sama doplnila, například o smlouvy, které jménem společnosti v postavení jednatelky měla podepisovat, nebo jiné doklady prokazující, že funkci jednatelky skutečně vykonávala. Namísto toho se pouze domáhala opakování původního výsledku. Za daného stavu lze souhlasit s tím, že nebylo povinností správního orgánu vyhovět její žádosti o provedení nového výsledku. Ten by byl již nadbytečný.“
26. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající ze žalobcem předložených listinných dokladů, nýbrž stav faktický, který byl prokázán jasnou a srozumitelnou výpovědí žalobce, která nevzbuzuje žádné pochybnosti. V této souvislosti soud odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, podle něhož „Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“
27. Závěr správních orgánů o tom, že žalobce v době 16. 4. 2017 do 30. 6. 2019 nepodnikal (neplnil účel povoleného pobytu) a vykonával závislou činnost, učiněný z výpovědi samotného žalobce, je správný a soud se s ním ztotožňuje. Závěry správních orgánů ve vztahu k posouzení závislého charakteru činnosti žalobce obsažené na str. 5 až 9 prvoinstančního rozhodnutí a na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí soud aprobejuje a odkazuje na ně, neboť jsou prokázány výpovědí žalobce. Činnost žalobce nebyla, jak správně správní orgány zjistily, ani samostatná, ani na vlastní odpovědnost, neboť, jak sám žalobce ve své výpovědi popsal, koordinátor firmy, pro niž pracoval, ho zaučil, určil mu, kdy a kde bude pracovat, co má dělat, přidělil mu pracovní pomůcky i pracovní místo, jeho docházka byla evidována a žalobce si ani sám nevyhotovoval faktury, jimž své tvrzené objednatele vyzýval k úhradě odměny, a jím nesplněné práce

mu strhávali objednatelé z odměny. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobcem popsané činnosti vykazují absenci znaku samostatnosti a vlastní odpovědnosti, což vylučovalo závěr o podnikání žalobce.

28. V dané věci byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Pokud měl žalobce za to, že vše probíhalo jinak, než jak sám jasně a srozumitelně vypověděl při svém výslechu, bylo na něm, aby tuto jinou skutkovou verzi správním orgánům předstřel. Vzhledem k tomu, že tak však neučinil, nebyly správní orgány povinny provádět žádné další důkazy k prokázání této netvrzené skutkové verze reality. Skutkový stav byl totiž řádně objasněn účastnickou výpovědí žalobce. Soud dodává, že žalovaná měla správnost prvoinstančního rozhodnutí přezkoumávat podle § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu jen v rozsahu odvolacích námitek žalobce, kdy žalobce namítal, že jeho výslech je pro skutkové zjištění o závislém charakteru práce žalobce nedostatečný, ale žádnou konkurující verzi reality, která by odpovídala skutečností tvrzeným žalobcem ve výslechu, která by umožňovala závěr, že se o závislou práci nejednalo, ani netvrdil a ani neoznačil důkazy k jejímu prokázání.
29. Pokud žalobce namítl, že jeho výslech byl tlumočen z vietnamštiny, proběhl bez přítomnosti právního zástupce a žalobci byly kladeny sugestivní otázky navádějící k používání terminologie zákoníku práce, kdy žalobce nedisponuje velkou znalostí českého právního systému ani českého jazyka, soud této námitce nepřisvědčil. Skutečnost, že výslech byl tlumočen a že proběhl bez účasti zmocněnce, vyplývá z toho, že žalobce neovládá český jazyk a žádného zmocněnce si v době provedení výslechu nezvolil. Stěží tedy tyto námitky mohou vést k závěru, že výpověď žalobce není procesně použitelná. Pokud žalobce namítal, že při výslechu odpovídal na sugestivní otázky, jednak tuto námitku neuplatnil při výslechu, dále ji neuplatnil ani poté, co zmocnil ke svému zastupování advokáta, ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, a neuplatnil to ani v odvolání. Napadené rozhodnutí tudíž nemůže podle § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu trpět nezákonností z tohoto důvodu, který žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. Soud položené otázky nepokládá za návodné v tom směru, že by žalobce k jeho tíži donutily užít terminologii zákoníku práce – závěr o závislém charakteru práce žalobce správní orgány nikterak neodvítely od terminologie, kterou užil žalobce ve svých odpovědích, nýbrž z popisu dějů souvisejících s výkonem výdělečné činnosti žalobce (kdy, kde a co dělal, proč to dělal atd.).
30. Vytýkal-li žalobce správním orgánům, že žalobce nevyzvaly k prokázání plnění povoleného účelu pobytu nebo jinak nedoplňily dokazování ze své iniciativy, pominul, že právě výše citovanou výzvou ze dne 26. 4. 2019 byl žalobce k prokázání provozování živnosti vyzván. Jelikož listinami předloženými žalobcem faktický výkon živnosti prokázán nebyl, postupovaly správní orgány správně, pokud k této otázce žalobce vyslechly. Jelikož výpověď žalobce umožňovala skutkový závěr o závislé práci žalobce bez důvodných pochybností, nepochybily správní orgány, když další dokazování z vlastní iniciativy neprováděly.
31. Námitka, že byla porušena zásada legitimního očekávání, protože vzhledem k rozhodnutí žalované čj. MV-76243-6/SO-2016 ze dne 29. 6. 2016 žalobce očekával, že bude vyzván správním orgánem k prokázání plnění účelu pobytu a nebude vycházeno

jen z jeho výsledku, není důvodná, protože jednak žalobce k prokázání provozování v posuzované věci správním orgánem vyzván byl (viz citovaná výzva ze dne 26. 4. 2019) a jednak z žalobcem citovaných pasáží rozhodnutí žalované v jiné věci vyplývá, že jde o skutkově odlišnou věc, protože na rozdíl od výsledku žalobce v této věci *„odpovědi účastníka řízení na dotazy správního orgánu I. stupně byly obecné, konkrétních právních vztahů se nedotýkaly“*.

32. Odkázal-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014 a rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30 A 18/2014-80 ze dne 28. 11. 2014, tyto nijak závěry o závislém charakteru činnosti žalobce nevyvrací – zde šlo o přestupková řízení, nikoli řízení o pobytové žádosti cizince, kdy správní orgány v případě žalobce hodnotily všechny relevantní kritéria pro posuzování nelegální práce a jejich závěry jsou proto s citovanými rozsudky v souladu a nikoli v rozporu.
33. Uváděl-li žalobce, že mu práci nikdo neurčoval, ale že se o ní s koordinátorem dohodl, že nebyl podřízený a neměl nadřízeného, že mu nikdo neurčil, kdy má pracovat, že faktury připravuje subdodavateli objednatel podle fakturace koncovému zákazníkovi, že mu nebyl určen pracovní prostor ani pracovní pomůcky atp., jsou tato tvrzení v rozporu s tím, co žalobce ve správním řízení vypověděl, kdy výslovně uvedl, že mu koordinátor určil *„v kolik mám přijít do práce, jak dlouho budu pracovat“*, že mu koordinátor oznámil *„kde a co budu v továrně svářet“*, *„dostal jsem seznam, kolik toho musím za den vyrobit“*, *„práci mi určili Vietnamci z Havrill a Hysop“*, *„kolik dostanu za vyrobený jednotlivý kus, jsem se dozvěděl od firmy Havrill nebo Hysop“*, *„pracovní doba mi byla určena od člověka z firmy Havrill nebo Hysop“*, *„používat tyto pomůcky mi bylo nařízeno od Havrill nebo Hysop“* nebo *„faktury mi vystavovala spol. Havrill nebo Hysop, já jsem faktury potom jen na konci měsíce podepsal“*. Tato vyjádření žalobce jednoznačně prokazují, že vystupoval vůči firmám Havrill a HYSOP v podřízené pozici, o předmětu práce a podmínkách jejího výkonu se s nimi žalobce nedohadoval, nýbrž mu byly určeny. Soud dodává, že i způsob účtování odměny za činnost žalobce prokazuje závislé postavení žalobce ve vztahu k firmám Havrill a HYSOP – pokud vystupuje svářeč samostatně a na vlastní odpovědnost, vystavuje svému smluvnímu partnerovi fakturu na odměnu za vykonanou práci na částku, na níž se s partnerem před provedením práce jako na ceně práce dohodl, a to bez ohledu na to, jak se jeho smluvní partner dohodl se svým zákazníkem - svářeč nese totiž odpovědnost vůči svému smluvnímu partnerovi samostatně, nezávisle na smluvních závazcích svého partnera k jeho koncovému zákazníkovi. V případě žalobce, kdy faktury, následně podepisované žalobcem, žalobci připravoval jeho smluvní partner a to ještě, jak žalobce tvrdí v žalobě, podle fakturace koncovému zákazníkovi, tj. v závislosti na smluvních vztazích smluvního partnera ke koncovému zákazníkovi, je samostatný charakter činnosti žalobce s vlastní odpovědností vyloučen. Soud může odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, čj. 10 Azs 351/2019 - 40, kde je vysvětleno, že pracovní aktivita cizince fakticky nepředstavuje činnost vykazující všechny podstatné rysy podnikání, spočívající v činnosti nezávislé, pod vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost, pokud byl povinen cizinec *„[...] v mnoha aspektech výkonu své činnosti dbát pokynů třetích osob (osob kontrolujících jeho práci). Pracoval pouze pro jednoho „klienta“, nemohl si určit obsah své činnosti a práci vykonával podle časových potřeb zaměstnavatele. Jeho „pracovní život“ byl fakticky řízen zaměstnavatelem vystupujícím vůči němu v nadřazeném postavení.“*
34. Soud shrnuje, že prvoinstanční správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový

stav a nepochybil, pokud vyšel ze skutečností, které žalobce o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděl v rámci výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobce ke svému pracovnímu působení sám uvedl. Soud proto námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a provedené dokazování správně vyhodnotily ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3, 4 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladné v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobní námitka, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože zjištění o závislém charakteru práce žalobce nemá oporu v provedeném dokazování a má vyplývat pouze z jednoho výsledku žalobce, je proto nedůvodná.

35. Druhý okruh žalobních námitek uvedený v žalobě soud nevypořádává, protože při jednání soudu žalobce uvedl, že na tomto žalobním bodu již netrvá.
36. Třetí okruh žalobních námitek též není důvodný.
37. Soud předesílá k tomuto bodu, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že neplnění účelu pobytu po většinu doby platnosti předchozího povoleného pobytu je třeba považovat za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince (viz například nedávné rozsudky čj. 2 Azs 169/2019 – 25 ze dne 20. 8. 2020 nebo čj. 1 Azs 399/2020-31 ze dne 3. 12. 2020). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti (rozsudek ze dne 27. 11. 2011, č. j. 7 As 82/201-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, či ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27). Při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je však třeba vždy přiblížit ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možné označit za nelegální práci. Je tedy nutné, aby konkrétní okolnosti nasvědčovaly takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území (srov. např. rozsudek ze dne 8. 8. 2019, 9 Azs 192/2019–25, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019–33, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019–32). Vodítko, jak intenzitu porušení pravidel o zaměstnanosti hodnotit, již Nejvyšší správní soud správním orgánům poskytl ve svých předchozích rozhodnutích. Podstatné je zejména, zda cizinec mimo výkon nelegální práce plnil či neplnil účel svého pobytu. Soud také potvrdil, že pod pojem jiná závažná překážka lze podřadit situaci, kdy cizinec vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání dlouhodobě; v minulých případech vždy šlo o dobu minimálně dvou let (rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017–53, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018–24, či ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019–19).“*
38. Žalobci nelze přisvědčit, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože správní orgány bez dalšího podřadily neplnění účelu pobytu žalobcem po celou dobu posledního povoleného pobytu a závislou práci žalobce, to vše v období do 16. 4. 2017 do 30. 6. 2019, pod jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, aniž posoudily její intenzitu a závažnost. Na str. 7 až 10, zejména 9, prvoinstančního rozhodnutí a str. 8 až 11 napadeného rozhodnutí správní orgány srozumitelně a logicky vysvětlily, že *“jiná závažná překážka“* je neurčitým právním pojmem a že jí je neplnění povoleného účelu po celou dobu povoleného pobytu a v této době i výkon nelegální práce, protože jednak je povinností cizince skutečně naplňovat účel pobytu, kdy formální zápis do příslušných rejstříků naplněním účelu pobytu není, a jednak pobytu žalobce závažně

překáží veřejný zájem na tom, aby cizinci dodržovali právní předpisy České republiky, kdy žalobcem dlouhodobě nelegálně vykonávaná práce ve spojení s dlouhodobým neplněním účelu povoleného pobytu představuje závažné porušení právních předpisů s vysokou intenzitou. Správní orgány tedy dostatečně vyložily, proč popsané zjištěné konkrétní okolnosti posuzovaného případu lze subsumovat pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Soud v podrobnostech odkazuje na toto odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, shledává jej přezkoumatelným a aprobuje ho. Se závěry správních orgánů nejsou v rozporu žalobcem v žalobě citované pasáže odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 95/2019-36 ze dne 25. 4. 2019 ani rozsudku Krajského soudu v Praze čj. 48 A 45/2015-42 ze dne 1. 2. 2017 (v němž Krajský soud v Praze uvedl, že jeho závěry se vztahují na odlišný případ, kdy cizinec žádal „o povolení k pobytu za účelem zaměstnání, tedy za účelem, o kterém nebylo v předcházejícím správním řízení sporu, že jej plní.“) ani rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 50 A 69/2019-44 ze dne 26. 3. 2020. Pokud žalobce poukazoval na to, že správní orgány nevzaly v potaz dobu výkonu nelegální práce a že podřadily nelegální práci žalobce pod jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území bez ohledu na závažnost nelegální práce, pominul odůvodnění správních rozhodnutí popsané v tomto bodě, kde správní orgány jasně a logicky vysvětlily, proč zjištěné neplnění povoleného účelu pobytu a nelegální práci pod celou dobu posledně povoleného pobytu podřadily pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území – tj. zjevně vzaly v potaz dobu výkonu nelegální práce a podřadily mj. nelegální práci žalobce pod jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území se zohledněním závažnosti nelegální práce.

39. Ani poslední, čtvrtý, okruh žalobních námitek vztahující se k nepřiměřenosti rozhodnutí nebyl důvodný.
40. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že žádost lze zamítnout, pokud důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené zamítavému důvodu, přičemž při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
41. Prvoinstanční rozhodnutí bylo na str. 10 a 11 ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců odůvodněno tím, že na území žije sice bratr žalobce s rodinou, ale žalobce s ním nežije, přičemž v domovském státě žalobce žije manželka žalobce, jeho dvě děti, rodiče žalobce a jeho sestra. U manželky má žalobce zajištěno ubytování. Vzhledem k věku žalobce (39 let), dobrému zdravotnímu stavu a jeho pobytu na území téměř 12 let a ve vlasti téměř 28 let, jeho rodinným vazbám ve vlasti nemohou být jeho vazby na vlast zpřetrhány. Žalobce má ve vlasti rodinné zázemí a může zde pracovat. Žalobce může na území pobývat na základě krátkodobých víz nebo zaměstnanecké karty. Žalobci byl povolen pobyt za účelem podnikání, ale žalobce zde nepodnikal a vykonával nelegální práci, vzhledem k tomu není rozhodnutí nepřiměřené jeho dopadům do života žalobce.
42. Žalobce s tímto posouzením přiměřenosti rozhodnutí v odvolání nesouhlasil, ale neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nepřiměřenost rozhodnutí ani neidentifikoval jediný dopad rozhodnutí do života žalobce, který by nebyl zvážen a byl by pominut.
43. Žalovaná popsané posouzení přiměřenosti správním orgánem prvního stupně v napadeném rozhodnutí (str. 13 a 14) aprobovala a dodala „[...] že je výhradně na cizinci, aby

v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. V souladu s judikaturou správního soudů nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy,

které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č.j. 9 As 142/2012-21). Pokud účastník řízení neuvádí žádné konkrétní vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, správní orgány

vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 84/2016-39 ze dne 18. 1. 2017). Vzhledem k tomu, že účastník řízení žádné podstatné okolnosti v této souvislosti neuvedl, správní orgán I. stupně nepochybil, když vycházel z údajů obsažených v žádosti účastníka řízení, protokolu o výsledku účastníka řízení

a dále informací v informačním systému cizinců. Komise podotýká, že účastník řízení ani v rámci odvolacího řízení neuváděl žádné konkrétní okolnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života.“

44. Soud konstatuje, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí provedené prvoinstančním orgánem tak, jak bylo výše shrnuto, považuje za srozumitelné, logické a dostatečné. Soud se též ztotožňuje s východisky žalované citovanými v předchozím bodě odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně se zabýval na jedné straně důvodem zamítnutí žádosti žalobce, vyšel z cizinecké evidence, podání žalobce a jeho výsledku a zjistit tak osobní a rodinné poměry a vazby jak na území České republiky, tak i ve vlasti, zohlednil délku pobytu na území, věk a zdravotní stav žalobce a možnosti jeho výdělečné činnosti. V odvolání žalobce žádné jiné vazby ani jiné relevantní skutečnosti konkrétně neidentifikoval, jen sporoval výsledek posouzení přiměřenosti, tudíž žalovaná nepochybila, když měla, stejně jako soud, vypořádání přiměřenosti prvoinstančním orgánem za dostatečné.
45. Namít-li žalobce, že správní orgány vadně vycházely jen z domněnky, že pokud někteří rodinní příslušníci žalobce žijí v zemi původu a žalobce žije na území od roku 2008, jeho vazby v zemi původu nemohly být zpřetrhány, jde o námitku nedůvodnou. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vyšel z doby pobytu žalobce na území a ve vlasti, z existence nejbližší rodiny žalobce ve vlasti a dospěl k závěru, že jeho vazby na vlast nemohou být zcela zpřetrhány. Žalobce tento závěr, který soud považuje a priori za logický, v odvolání sice označil za domněnku, ale neuvedl, že jde o závěr nesprávný. Napadené rozhodnutí proto nemůže být z tohoto důvodu nezákonné, protože tvrzení o tom, žalobcovy vazby ve vlasti dlouhým odloučením velmi utrpěly, aniž uvedl jak, žalobce uvedl až v žalobě.
46. Námitka, že žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019 marně navrhl svůj výsledek, čímž vznikl nedostatek skutkových zjištění ve vztahu k dopadům rozhodnutí, není důvodná. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v situaci, kdy správní orgány měly rodinné či soukromé vazby cizince za zjištěné, jejich existenci nezpochybňovaly a samotný cizinec k těmto zjištěním ničeho nenamítal ani nedoplňoval, nebyly povinny provádět výsledek účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 - 29, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018 - 34).

Bylo na žalobci, aby namísto obecného návrhu na provedení výsledku konkrétně tvrdil okolnosti týkající se jeho soukromého života, které by pro rozhodnutí o jeho žádosti mohly být relevantní. V takovém případě by správní orgán následně vyhodnotil, zda je k jejich prokázání potřebné provést výslech ať už žalobce samotného či jiných osob. Tak ovšem žalobce nepostupoval, omezil se pouze na strohý návrh na provedení výsledku – soud zdůrazňuje, že žalobce ani neuvedl, čeho by se měl výslech týkat, co by měl prokázat, a navíc se svého výsledku v odvolání ani nedomáhal. Za takové procesní situace nebyly správní orgány povinny další žalobcův výslech provádět a ob stojí odůvodnění žalované, že pro rozhodnutí ve věci byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, konstatoval, že „*Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výslechem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).*“ Tyto závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správní orgány z dostupných podkladů (žádost, cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl zastoupen advokátem. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V podaném odvolání žalobce pak proti posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nic konkrétního nenamítal a omezil se pouze na obecnou argumentaci, která nebyla k jeho životní situaci nijak vztažena. Správní orgány proto nepochybily, když neprovedly důkaz opakovaným žalobcovým výslechem. Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na území České republiky nepobývali ti cizinci, kteří porušují platné zákony a kteří neplnili účel povoleného pobytu, s právem na soukromý a rodinný život žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedené správními orgány dostatečné. Odkazoval-li žalobce na rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 6/2016-81 ze dne 28. 3. 2017, pak jednak jde o rozsudek vydaný před v tomto bodě citovanými rozsudky kasačního soudu a dále v této věci na rozdíl od nyní posuzované věci výslech cizince proveden vůbec nebyl.

47. Žalobní námitka, že správní orgány vzaly do úvahy jen délku pobytu žalobce na území, aniž přihlíděly k dvanáctileté ekonomické integraci žalobce na území, je nedůvodná, protože, jak je výše opakovaně uvedeno, délku pobytu žalobce na území správní orgány do úvahy vzaly. Argumentoval-li žalobce tím, že podnikáním zajišťuje prostředky pro sebe i svou rodinu ve vlasti, a svými sociálními vazbami na území,

nevede to k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože žádná taková tvrzení v řízení (ani v odvolání) žalobce nevznese a navíc jde o tvrzení obecná, nikoli konkrétní (kdy bylo v řízení prokázáno, že žalobce na území nepodnikal). Totéž lze uvést k žalobnímu tvrzení, že žalobce má se svým bratrem na území blízký vztah.

48. Soud konečně odkazuje i na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 169/2019 – 25 ze dne 20. 8. 2020, kde byla posuzována podobná věc a kde kasační soud dospěl k závěru, že ukončení pobytu cizince není nepřiměřené, jde-li o cizince bez rodinných ani jiných hlubších vazeb na území, který zde pobýval cca 10 let od svých necelých 30 let, je zdravý a v produktivním věku a není fakticky nijak hlouběji integrován do zdejšího prostředí, kdy jeho jedinou spojnici s územím republiky je ekonomická činnost takové povahy, jež není pro ČR žádným specifickým přínosem a již může žalobce vykonávat kdekoli, zejména i v zemi původu.
49. Soud shrnuje, že důvod rozhodnutí (nelegální práce, tj. porušování právních předpisů na ochranu pracovního trhu, a neplnění povoleného účelu pobytu po celou dobu posledně povoleného pobytu) činí přiměřeným zásah do života žalobce (odnětím příjmů z činnosti žalobce na území a zásah do vztahu s bratrem a jeho rodinou na území) s přihlédnutím k délce pobytu žalobce na území, většinou života prožitého žalobcem ve vlasti a skutečnosti, že všichni jeho nejbližší rodinní příslušníci žijí v domovském státě žalobce, kdy věk a zdravotní stav žalobce nebrání jeho pracovnímu uplatnění ve vlasti a žalobce může (za splnění zákonných podmínek) pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. V tomto směru situace žalobce není nijak odlišná od situace jiných cizinců, kteří po zániku pobytového oprávnění musí opustit území ČR a vrátit se do vlasti.
50. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

51. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. ledna 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

